

[Per Federspiel.]

vi fra dansk side og fra andre landes side, der søger tilknytning til fællesmarkedet, allerede nu havde opmærksomheden henvendt på denne politiske udvikling, der løber parallelt med den økonomiske, men som jo nødvendigvis ville blive bindende for os på samme måde som de økonomiske bestemmelser.

Her vil jeg gentage den betragtning, som jeg gjorde gældende før: det, vi må indstille os på, er ikke alene at forhandle om enkelte bestemmelser, også på, at det, vi går ind til i vor udenrigspolitik, i vor europæiske politik, i vor NATO-politik, er tanken om det internationale fællesskab, hvor vi har forladt traktaterne og regeringsaftalerne, hvor det er befolkningerne, der integreres og sluttet sammen.

Ole Bjørn Kraft: De to redegørelser, som vi har hørt fra den højtærede udenrigsminister og den højtærede forsvarsminister, synes jeg var overordentlig fyldestgørende og har givet et godt grundlag for forhandlingerne i dag; samtidig vil jeg sige, at det er godt, at der er en sådan overensstemmelse mellem regeringens og oppositionens hovedsynspunkter; det er overmåde værdifuldt for et land, når enighed kan konstateres på denne måde.

Den højtærede forsvarsministers redegørelse og beretning for enhedskommandoen har jo skabt fuldstændig klarhed over — og det er meget værdifuldt på grund af den propaganda, som føres her i landet — hvad enhedskommandoen er, og hvad den ikke er, hvad den tilsigter, og hvad den ikke tilsigter. Vi hører så ofte — og vi har vist også hørt det i dag igennem de deputationer, der har været her — at nu er det danske forsvar undergivet tysk kommando. Det fremgår imidlertid klart af den højtærede forsvarsministers udtalelse, hvor liden sandhed der er i det, og i hvor høj grad denne enhedskommando er en del af NATO-forsvaret og den europæiske enhed. Det er i virkeligheden ganske interessant at tænke sig, hvordan denne kommando opbygges, hvor under alle omstændigheder fire staters officerer og befalingsmænd har andel i tilrettelæggelsen af dette arbejde.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at dette understreges, for den kommunistiske agita-

tion og den agitation, som jo også føres fra anden side, også fra en side, der er repræsenteret i denne sal, benytter jo dette forhold, den situation, vi er kommet ud i, på en fuldstændig urimelig måde, og det er da godt, at der sagligt og nøgternt bliver gjort rede for, hvordan stillingen er. Dette fører mig til at gentage, hvad jeg har sagt ved en tidligere lejlighed, at det er nødvendigt, at man såvel fra regeringens side som fra de politiske partiers side søger at gennemføre et virkeligt oplysningsarbejde her i landet både på dette område og på en række andre. Jeg tror, at vi er alt for tilbageholdende. Jeg tror, at det er nødvendigt, for at befolkningen kan have en virkelig klar forståelse af, hvad det hele drejer sig om, at der mere målbevidst og klart bliver gennemført et oplysningsarbejde, ikke en agitation, for det er ikke nødvendigt, ikke et propagandaarbejde, men et på sandheden hvilende oplysningsarbejde i alle disse spørgsmål.

Om den forhandling, som føres her i dag med det formål at få folketingets tilslutning til regeringens beslutning om at lade Danmark tiltræde enhedskommandoen for den sydlige del af nordregionen, som mit parti helt og fuldt vil tiltræde, bør det siges, at den burde have fundet sted for mindst et halvt år siden.

Det burde den, fordi det har været en ganske usaglig forsinkelse af en forsvarsmæssig foranstaltning, der er af afgørende betydning for vort forsvars mulighed for at løse sine opgaver og dermed for NATOs fredssikrende mål. Den burde det, for den usikkerhed om vor holdning, som her blev holdt i live, indebar udenrigspolitiske faremomenter, og den kunne ikke undgå at medføre en svækkelse af vore forbundsfællers tillid til vor forståelse af, hvad det vil sige at være i et fællesskab som Atlantpagten, og til vor vilje til at løse de opgaver, som naturligt tilkommer os. Jeg tror også, at det ærede medlem hr. Per Federspiel har ret, når han var af den opfattelse, at det muligvis har påvirket holdningen med hensyn til vort udstyr med de våben, som er så afgjort nødvendige, og som tiltrænges så hårdt.

I de to oppositionspartier var følelsen heraf meget stærk, og den førte, som offentligheden vil vide, til, at repræsentanter for